

УДК 821.161.2-34-93
С 13

У казковому лісі живуть собі звірята. Часом приятелюють, іноді сваряться, тож вирішили відкрити Школу Добра, аби ніхто нікого не ображав. Тому тепер Вовчик Страшко не кривдить Барана Берберана, Жабка Мася дружить із Лелекою, а Киця Миця — з Гусочкою Біляночкою. Ця книжечка казок допоможе діткам зрозуміти, що добре, а що погано, і знайти справжніх друзів.

© Ірина Савка, текст, 2022
© Христина Валько, ілюстрації, 2022
© Видавництво Старого Лева, 2022

Усі права застережено

ISBN 978-966-448-067-0

Ірина Савка

Киця Миця, мандрівниця

Намалювала
Христина Валько

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

Школа Добра

У глибокому і густому лісі жило багато звірів. Жили дружно, у гості ходили, радилися між собою. Але з якогось часу неспокійно стало в лісі. Вовк Страшко і його жінка Бімба стали старшувати й ображати менших. То дупло Білочки зруйнують, то Лисичку за хвіст потягнуть, мало не одірвуть. Навіть Кабан Кві-Квін сварився з ними: розкидали йому кукурудзу, яку він припас на зиму. Баран Берберан зовсім не виходив з дому: грозився його з'їсти при нагоді.

Терпіли звірі, терпіли — і терпець урвався. Вирішили піти до царя Мудраса просити захисту. Цар звірів Лев Мудрас жив з родиною у своєму палаці зі слугами. Носив на голові золоту корону, червоний оксамитовий плащ, мав великі лапи, а на одному пальці — перстень із царською печаткою, яка засвідчувала лісові закони. От і вирішили звірі шукати правди і захисту у свого царя.

Тож якось уранці вирушили в дорогу. Йшли довго горами, долинами, здолали багато перешкод, адже шлях неблизький. Зверху Сорока Зірकोка вказувала правильний шлях. Нарешті добралися. На великій зеленій галявині стояв чималий палац царя Мудраса. За великим столом сидів мудрий Лев і гортав папери, збоку стояла золота корона, обіч нього — охорона, що тримала гострі бартки, якими готова була захищати свого господаря. Звірі низько поклонилися. Передихнувши, наперед виступила Лисичка Масничка, вона й мовила:

— Мудрий царю, чи дозволиш слово перед тобою держати? Ми прийшли просити в тебе допомоги. Порадь, як нам далі бути? Важко нам стало жити в нашій лісовій громаді, ображають нас вовки Страшко і Бімба.

Цар Мудрас надів на голову корону, поставив велику лапу на стіл і мовив:

— Які саме скарги маєте? Я уважно слухаю вас, мої піддані.

Відважився Баран Берберан, який трусився збоку:

— Ве-е-е-ликий царю, — пробикав, — мене Страшко покусав, мало не з'їв, я ледве від нього втік.

— Тобі чим не вгодив Вовк? — звернувся Лев до Ведмедя Кудлая.

Ведмідь вклонився і каже:

— Я спокійно брів лісом, та враз над самим яром мене сильно штовхнула у бік Вовчиця Бімба. Моє барильце з медом покотилося і розбилося, діти залишилися без солодоців.

Осмілілі звірі розказали про всі свої кривди. Особливо жалілася Білочка Гася. У неї зруйнували її чудову хатку і розсипали горішки. Лев Мудрас підпер голову великою лапою, всі завмерли — цар думає. За якийсь

час поставив лапу на стіл, обвів усіх мудрим поглядом і наказав принести великий каламар і гусяче перо.

— Скаргу вашу я обдумав, і треба її негайно вирішувати. Але вовки у нашому царстві теж потрібні, їх треба перевиховати, як кажуть, щоб і вовкам добре, і барани цілі. Отже, наказую: відкрити у лісі Школу Добра — робити добро теж треба вчитися, — він застерезливо підняв угору лапу.

— Перепрошую, великий царю, як того добра навчитися? — запитала Білочка Гася.

— Мені треба подумати, — відповів Мудрас.

Звірі принишкли. Цар думав.

— О! — вигукнув. — Найперше — читати книжки, які навчатимуть мудрості, справедливості і краси. Тоді добро прийде до всіх.

Цар Мудрас був задоволений собою і на великому аркуші щось довго писав, а в кінці приклав свій царський підпис.

— Повертайтеся додому і виконуйте закон.

Звірі подякували і поспішили до своєї громади. Повернувшись додому, найперше взялися за будівництво школи. Будівля виростала на очах, гарна і простора. Тільки Страшко і Бімба підсміювались.

— І нащо робити добро, хіба від нього комусь буде весело?

Вони бігали по лісі і лякали птахів, які теж у дзьобиках носили глину для стін. А коли настав вечір, усі дружно пили чай з малиною і медом, яким пригощав Ведмідь Кудлай.

Минув час, і якогось дня Школа Добра відкрила двері для всіх, хто бажав у ній вчитися. Усі парти були зайняті. І лише пташки очікували першу вчительку, примостившись на гілках. За вчительський стіл стала

мудра Сова Соня. Вона обвела всіх поглядом і розгорнула грубу книжку з правилами.

— Почнемо наше навчання з важливих букв. Сьогодні їх буде три — букви «Ж», «Д» і «Л». Буквою «Ж» починається слово «Життя». Маємо всі жити дружно. Жаліти слабших і менших. Жорстокість переможемо. З букви «Д» починається слово «Добро». Не ворогувати, робити добро і передавати його дітям. Слова «Любов», «Ласка», «Лагідність» починаються з букви «Л». На наступний урок придумайте слова, які починаються на букву «П», — закінчила вчителька і згорнула свою книгу.

— Ми знаємо такі слова, — почулося за дверима, і до класу несміливо ступили Страшко і Бімба.

— Це слова «Повага» і «Пробачте», — мовила Бімба.

— Пробачте, пробачте нам, ми більше не будемо робити зла, прийміть нас до вашого гурту! — потупив очі Страшко. — Ми будемо уважні, навіть на задній парті.

— Добре, — сказала мудра Сова Соня. — Тоді всі разом вивчимо заповіт нашого лісу:

*Нумо, будем дружно жити —
І вовчєня, і жабєня —
Родину і свій ліс любити
І поважати всіх щодня!*

Чи пробачили їм звірі, як ви думаєте, малята? Адже це була лісова Школа Добра. І чи перевиховала вона Страшка і Бімбу?

